

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 219.

Tredie Session.

103die Møde.

Livsdagen den 16de Mars
(Forts.)

Flensborg (fortsat): Vi kunne jo dog ikke lade os bestemme ved Andet, end ved, hvad der foreligger; vi kunne jo dog ikke som Folkets Repræsentanter flaae os til No ved Tanken om, at det er muligt, at Kundgjørelsen er en europæisk Nødvendighed, at det er muligt, at vor Stilling gjør det nødvendigt, at Ministeriet holder sig taus, naar der gennem denne Tausshed dog finder en Holdning imod Rigsdagen frem, som maa gjøre os tvivlsomme i vor Tro til Ministeriet.

I hvad jeg nu har sagt ligger Grunden til, at jeg sluttede mig til Adressetillærerne. Jeg behøver ikke at forstikke om, at jeg ingensunde frakender de enkelte Herrer Ministres Dygtighed, god Villie og Fædrelandskjærlighed. Her er jo kun Tale om Ministeriet i dets Heelhed. Hvad det her kommer an paa, er jo, hvorledes det i Kundgjørelsen givne Grundlag opfattes og gennemføres. Det kommer an paa, at Gjennemførelsen og Opfatningen ikke bliver mere i tydsk end i dansk Land. Det er naturligt, at man nærer Frygt i denne Retning; men derhos behøver man dog slet ikke at tvivle om de enkelte Ministres Dygtighed og gode Villie.

Der er talt om, at vi maatte give Tid, at hele Europas Dine ere henvendte paa den danske Rigsdag, og at det burde gjøre os saa meget vaersommere. Skulle vi da vente mellem Tillid og Mangel paa Tillid, indtil det maaskee er for sildt at sige, at vi mangle Tilliden? Er det ikke paaviist, at Udskilting af hvad selve Kundgjørelsen indeholder, og som nu staaer urokket, ikke hjemles ved Grundloven? Hvor-

for kunde ikke noget lignende blive Tilfældet med Gjennemførelsen af Kundgjørelsens enkelte Antydninger? Mon vi skulle frygte Europas Dem, fordi vi, som ere valgte af Folket til at værne om dets Ret, nu, førend vi skulle stilles, paa en rolig og besindig Maade tilkjendegive, hvad vi frygte? Har Fortiden ikke givet os rig Anledning til at frygte?

Man kunde nu spørge, om jeg da ikke nu vil opgive Adressen og votere for Dagsordenen. Jeg svarer hertil: Jeg kan ikke votere for Dagsordenen, fordi den efter mit Skjøn aldeles ikke involverer Noget af, hvad Adressen indeholder. Man siger rigtignok, at Dagsordenen udtaler Bekymring for Gjennemførelsen af Kundgjørelsen ved det nuværende Ministerium. Det kan jeg ikke faae ud af den; det maatte da i alt Fald være ved en meget subtil Fortolkning. Den fremstiller sig efter mit Skjøn for ethvert uhildet Blik som en ganske almindelig Betragtning, som vistnok maa paatrænge sig Alle, om det Foruroligende i vor nuværende politiske Stilling. Vi maatte, hvem der saa end vare Ministre, være bekymrede for, hvorledes Kundgjørelsen vil blive gennemført. I Dagsordenen, forekommer det mig, er der Intetsomhelst, som netop sigter til det nuværende Ministerium. Jeg synes, at en Dagsorden maa være affattet i et Sprog, som Alle forstaae, og jeg kan ikke faae nogen Mangel paa Tillid ud af den. Jeg er ikke Politiker, jeg er ikke indviet i vore udenlandske politiske Forhold; jeg kan ikke være det ifølge min hele Livsstilling, min Mangel paa Dygtighed og Evne til at opfatte og sætte mig ind i saa indviklede Forhold, som de, der nu finde Sted. Det var derfor først efter megen Overveielse, jeg tør sige efter megen Uengstelse, at jeg besluttede mig til at føie mit Navn til de Dørriges, som have stillet Adressen. Jeg har nu